

POSTANOWIENIE

Dnia 26 czerwca 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Bohdan Bieniek

w sprawie z odwołania Z.K.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w S.
o prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 26 czerwca 2019 r.,
skargi kasacyjnej ubezpieczonego od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 21 lutego 2018 r., sygn. akt III AUa [...],

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od skarżącego na rzecz organu rentowego kwotę 240 (dwieście czterdzieści) zł tytułem zwrotu kosztów procesu w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 21 lutego 2018 r., w sprawie z odwołania Z.K. przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S., o prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy, oddalono apelację ubezpieczonego od wyroku Sądu Okręgowego w [...] z dnia 21 września 2017 r., mocą którego oddalono jego odwołanie od decyzji organu rentowego z dnia 4 kwietnia 2016 r., odmawiającej odwołującemu się prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy.

Sąd pierwszej instancji ustalił, że ubezpieczony jest z wykształcenia technikiem - mechanikiem. Orzeczeniem z dnia 15 lipca 2015 r. Z.K. został

zaliczony do lekkiego stopnia niepełnosprawności z powodu chorób neurologicznych oraz zaburzeń głosu, mowy i choroby słuchu.

Po przeprowadzeniu dowodów z opinii biegłych lekarzy, Sąd pierwszej instancji ustalił, że odwołujący się jest zdolny do pracy. Rozpoznając apelację ubezpieczonego, Sąd Apelacyjny uznał, że w sprawie przeprowadzono prawidłowe postępowanie dowodowe. Było ono skoncentrowane na ocenie przesłanek uregulowanych w art. 12 ust. 1 – 3 i art. 13 w związku z art. 57 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (jednolity tekst: Dz U. z 2017 r., poz. 1383, dalej ustawa emerytalna). Jednocześnie Sąd odwoławczy nie znalazł przyczyn do podważenia wniosków wynikających z opinii okulisty, zaś w pełni podzielił opinię biegłych z zakresu chorób neurologicznych i ortopedycznych oraz lekarza z zakresu medycyny pracy. Tym samym uznając, że nie było podstaw do dalszego prowadzenia postępowania dowodowego, a oddalenie wniosków odwołującego się było prawidłowe.

Mając powyższe na względzie, Sąd Apelacyjny oddalił apelację odwołującego się z mocy art. 385 k.p.c.

Skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego wywiódł pełnomocnik wnioskodawcy. Zaskarżył on wyrok w całości, wskazując na naruszenie prawa materialnego i procesowego. Jednocześnie domagał się uchylenia zaskarżonego wyroku i orzeczenia co do istoty sprawy, albo uchylenia wyroku i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Apelacyjnemu w [...].

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania podał, że jest ona oczywiście uzasadniona, bowiem Sąd odwoławczy oparł się na opiniach biegłych lekarzy, mimo zgłaszanych wad tych dowodów, pomijając także fakt braku możliwości podjęcia pracy przez skarżącego.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną pozwany wniósł o wydanie postanowienia o odmowie przyjęcia jej do rozpoznania i orzeczenie o kosztach postępowania kasacyjnego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

W sprawie nie ma podstaw do przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Wskazana podstawa (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.) nie występuje w sprawie.

Postępowania sądowe jest dwuinstancyjne (art. 176 § 1 Konstytucji), co oznacza, że uruchomienie trybu przed Sądem Najwyższym nie może być traktowane jako kolejna instancja sądowa, podczas której kontestowane będą ustalenia faktyczne i ocena dowodów. Z tego względu Kodeks postępowania cywilnego zawiera zamknięty katalog przesłanek pozwalających na przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Skarżący nie zdołał przekonać, że występuje w sprawie suponowana oczywistość skargi kasacyjnej. Wskazana we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania podstawa (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.) oznacza naruszenie przepisów prawa (materialnego lub procesowego), widoczne *prima facie* przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej i bez potrzeby uzupełniania materiału dowodowego (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004 nr 3, poz. 49). Pojęcie „oczywistego” naruszenia prawa należy do sfery obiektywnej i wymaga wykazania, że podniesione zarzuty naruszenia podstaw zaskarżenia były ewidentnie zasadne bez potrzeby dokonywania szczegółowej lub ponownej weryfikacji kontestowanego stanu faktycznego. Krótko mówiąc, zadaniem skarżącego jest wskazanie takiego uchybienia i przypisanie go do konkretnego przepisu prawa.

Skarżący tak rozumianego uchybienia nie wykazał. Po pierwsze, oczywistość skargi kasacyjnej ma wynikać z oceny postępowania dowodowego, gdyż skarżący nie zgadza się z oceną biegłych lekarzy sądowych. Tego rodzaju pogląd *a priori* eliminuje oczywistą zasadność skargi w tym wypadku, skoro zmusza do weryfikacji wielu zmiennych, w tym ingerencji w zasadę swobodnej oceny dowodów, przebiegu postępowania sądowego i ważenia poszczególnych racji wynikających ze zgromadzonych dowodów. Ta zaś z miejsca nie wskazuje na skrajne wnioskowania, atypowe, czy wyjątkowo stronnicze wnioski w odniesieniu do przesłanki niezdolności do pracy w myśl art. 12 i art. 13 ustawy emerytalnej. Natomiast sam fakt, że rezultat tej wykładni nie odpowiada stanowisku skarżącego, nie oznacza oczywistego naruszenia prawa. Przyjęcie tego rodzaju punktu odniesienia prowadziłoby do wniosku, że każde rozstrzygnięciem niezgodne z

oczekiwaniem strony realizuje przesłankę z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., co z oczywistych przyczyn nie może mieć miejsca.

Po wtóre, w sprawie o rentę z tytułu niezdolności do pracy nie chodzi o ocenę z perspektywy ostatniego miejsca pracy, lecz w sposób abstrakcyjny czy dana osoba, legitymująca się określonym pułapem kwalifikacji, jest zdolna do zatrudnienia na otwartym rynku pracy. Zatem ważeniu podlega kryterium obiektywne a nie subiektywne przekonanie danej osoby, czy jest zdolna do pracy i w jakim zakresie. Stąd należy uwzględniać możliwość wykonywania dotychczasowej pracy lub podjęcie innej pracy oraz celowość przekwalifikowania zawodowego, biorąc pod uwagę rodzaj i charakter dotychczas wykonywanej pracy, poziom wykształcenia, wiek i predyspozycje psychofizyczne. Sam aspekt ekonomiczny nie otwiera drogi do świadczenia rentowego.

Towarzyszące odwołującemu się schorzenia, które nawet powodują konieczność pozostawania w stałym leczeniu, nie stanowią samodzielnej przyczyny uznania częściowej lub całkowitej niezdolności do pracy (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 17 grudnia 2018 r., II UK 542/17, Legalis nr 1856208).

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy orzekł w myśl art. 398⁹ § 2 k.p.c. oraz art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w związku z art. 398²¹ k.p.c. i art. 108 § 1 k.p.c.

O kosztach postępowania kasacyjnego Sąd Najwyższy orzekł z mocy art. 108 § 1 w związku z art. 398²¹ k.p.c.